

مسئولیت متن و شکل بدوش نویسنده مضمون میباشد، عقیده نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاين نمی باشد

۲۰۲۶/۰۳/۱۳

آصف بهاند

لنډی، د ثبتولو ستونزه

۳۶۵مه برخه

خدای می دی خپل وطن راجور کي
په پردیسی کي می زړه شین دی، مړ به شمه

خندا می نه ده زده عالمه
خو د ژراچل راله سل ډوله راځینه

ته مخامخ راباندي راشه
زه می پلو درته قصدي خطاکومه

ما درته وي جگړي ته مه ځه
د جیب شیان دي رالپړي، تا ځنبوینه

د لنډیو د دي برخي له پاره دا لاندي لنډی راتولي شوي دي:

چي می نصیب د بدو نه وای
پر سپین میدان به لالي ولي پرېښودمه

چي دي په خپله پرځان کړي
اوس ورکوه زړه ته د صبر ټکورونه

چا ته می سترگي نه غږېږي
بلا دي واخلم په ریښتیا نېمگري شومه

چي وخت تېرېږي، غم ډېرېږي
نه پوره کېږي د بدمرغ زړه ارمانونه

چي څه می غوښتي، خدای راکړي
د تا کمی دی، نور مو نه شته ارمانونه

څومره چي ستا بېلتانه راکړل
لیدلي نه وو ما په ژوند دومره دردونه

د پاڼو شمیره: له 1 تر 6

ځنگه بېوسه ورته گورم
د يار کفن تياروي، په سفر ځينه
څه چي کوي، راسره وکړه
د لالي غمه په ميراث درپاتي يمه
ځنگه بېوسه ورته گورم
زور د پيسو دي، يار دېل غېږي ته ځينه
خدای مي دې خپل وطن راجور کي
په پردیسي کي مي زړه شين دي، مړ به شمه
خدا مي نه ده زده عالمه
خو د ژراچل راله سل ډوله راځينه
خدایه که غږ مي درر سپړي
له پاتي ژونده مي وينځلي دي لاسونه
ځنگل ته مه ځه د ترور زويه
ملا دي سر باندي شمېرلي دي لوتونه
جيني تر بور دي ميره مه شه
بڼه او نابڼه به دي په ضد حسابونه
بېلتون د زغم خبره نه ده
نور به په چغو، چغو کلي خبرومه
پېگا په کور کي ټول راټول وو
ته په کي نه وي، ما دي وکړل ارمانونه
باران ورپېږي شال پرسرکه
پېريان مي نيسي چي لمده دي ووينمه
بيا به نري کميس ونه کړم
پرون باران و، جانان ټوله وليد مه
ته مخامخ راپاندي راشه
زه مي پلو درته قصدي خطاکومه
په بند نمبر دي خاوري واوړه
د شبکي کيسي مي زړه سوی کوينه
پرون په خوا کي راسره و
نن بي په خپل لاس پر مزار گلونه بږد مه
پر ما دي ځوانه ځواني اورکړه
پر تا دي اورشي د همځولو مجلسونه

د پاڼو شمېره: له 2 تر 6

په خوله ويلو حاجت نه شته
سترگي مي ولوله، تري واخله خوابونه

په تا خو نوركلي اباد شول
په ما تيارې ميلې رنگي شوې مينه

په مازديگر دي كډې لاري
هرمازديگر درپسي اوبنكي تويومه

په خوله خاموشه كليواله
لږ راتپه شوه چې مي تنده ماته شينه

په تصور مي زركي شين شو
خو د ليدو مهال راځي، خاوري به يمه

په حيراني كي يمه غركه
رانه چاپېر دي د خوازه جانان غمونه

پردي وطن د سريينو ډنډ دي
زه يي پر غاړه گرځېدم، ورولوپدمه

په خوله توبي توبي اوياسم
په تا مئين زره مي توبي نه قبلوينه

په څه ميدهباران كي راغلي
مخ دي دروچكرم، كه دي غېږ كي ونيسمه

په لري ملك كي مسافره
په پال به نيسو د مرغانو اوازونه

كرار، كرار ليوني كېږم
د جدايي زهر لالي راكړي دينه

كه مي د زره كيسې شروع كړي
دا ناست ولاړ خلك به ټول وژرومه

كه وركوي، ورله مي وركي
هغه زما له پاره سختي تېروينه

كړي ديدن مي دريبنلي
نور كه ژوندي وم، په طرف دي نه درخمه

كه تا زما زره ته كتلي
زه به دا وچي شونډي ولي گرځېدمه

ما ته په لار كي مه درپره
په ما جرگه شه، چې د كور بنځه دي شمه

ما په خدا، خدا رخصت کړ
مسافر څوک په ژړا نه رخصتوینه
ما درته وې جگړې ته مهځه
د جیب‌شیان دې رالېږي، تا خښوینه
مشره دې بل هلک ته ورکړي
دغه کشری لور دې بیا ما ته وساتینه
ما درته ویل چې توپک کېږده
د کتار سرته دې دانگل، کونډه دې کړمه
مورې بلې پر بلې گرځي
د میوموني ځادر به چا موندلی وینه
مینه چې راشي، سړی وړندشي
جنی د مصر بنار پرېږدي، یار سره ځینه
مودې دې وشوی چې رانغلي
ورکه لالیه انتظار دې وخورمه
زموږ دې زړونه پرې اوبه کړل
څه ښکلی سترگی دوالجلال درکړې دینه
زړه به مې څه خوشحالي وکړي
د تسلی یاران مې ورکشول له وطنه
زما د دواړو سترگو توره
په زوره، زوره ژړا تاپسي کومه
زما د غرونو خلک خوښ دي
نه کېرجن دي، نه لوظونه ماتوینه
زړگیه غم ته ځان تکره که
جانان لگیا دی، نوی یار پیدا کوینه
زما پرې تنده ماته نه شوه
لاسونه جگکړه، غاړه بیا راکړه مینه
زه څه اویو راوړې نهیم
چې ته مې نهمني او زه به دې منمه
زما جانانه مسافره
چې ته راځي نو زه به توري خاورې خورمه
زړه مې دې ستا په غېږ کې وچوي
چې د چورمو کمیس دې رنگ په وینوشینه

د بېشرمي غونډې بې خونده
غمجنه ژونده، وچ په زور دې تېرومه

د جنې مورې جنې شي
لور دې د زلفو سيوري ما باندې كوينه

د وچې ونې په مثال يم
باد مي ځانگونه ماتوي، لغړ يې كرمه

د ليونې پر زړه به څه وو
وروستي ديدن كې يې كاږه راوكاڼه

د مسينجر غمې يې شين دي
اوس زړه نا زړه يمه چې څه ور ولېږمه

د چا چې يار كلي كې نه وي
لكه چې ملك په زلزله وران شوي وينه

د خپل بڼايسټ روي ته دې گوره
نور مي د اور په لمبو مه سپڅه مينه

د مينې ځانې مي په كې نه و
د جانان زړه مي گوت په گوت ولټوونه

د ميلمني جنې ياري ده
نه يې جانان كرم، نه يې راكړل ځوابونه

د مازديگر اذان پرې وشو
خوركي د ورور پر قبر كاني سموينه

له رنگه سپينه، نازينه
مه راته گوره، مور مي شاپسي راځينه

لاسونه، پښې په رپيدو شول
لالې بيلبيري، د سفر پر لوري ځينه

له مجبورې مي خبر نه دي
ياران خپه دي، ما په خداي سپارلي دينه

لالې دې خپله خوبه وکړي
که بي له ما يې وخت تېرېږي، بيا دې ځينه

لاړو جانان له ملکه ورکشو
په نرېدلي دېوال چا ته ودرېږه

بڼايسټ مېو، نصيب مي نه و
د لارې وم، خلکو پاني - پاني كرمه

بنځه په هر سړي کونډپېري
سړی هغه دی چې پرې خاوره کونډه‌شیننه

سر می که یوما بنام سرتورکر
بیا به دي مور په زیارتونو گرځوینه

یار می ولور له ملکه ورک کړ
د خوانی عمره په رواج دي تېرومه

افغان بدمرغه نه‌دی، څه‌دی
په خپل وطن کی کډې کښته‌پورته وړینه

اه پخوانی خوانی می نه‌شته
باور دي وشه، غم دي تکه زېره کرمه

اوبنکو زما غمازي وکړه
کال می د زره پرمخ‌لیکی، رسوا یی کرمه

عمر دي ډېرشه، خوږه‌یاره
زما د زره ستنې پر تا ولاړی‌دینه

قصه اوس ختمه ده جاناته
د ژوند په هره لار دي زه بایلی‌یمه

ولی به نه‌ژاړم عالمه
جانان پاڅه‌لو‌ظونه مات کړل ما پرې‌ږدینه

نه می په زره کی دومره زور شته
نه می مری بنی‌دي چې چينغی ووهمه

نور بیا

د لیکوال نورې لیکنې په لاندې لینک کې لوستلای شئ:

<http://afghan-german.com/tahLiLha/EditAutor.aspx?95>